

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

mede ten behoeve van hun minderjarig
kind,
appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 05/32690, 05/32691 en
05/32689 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, van 28 maart 2007 in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 24 maart 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) aanvragen van appellanten om hun verblijfsvergunningen regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij onderscheiden, ongedateerde, besluiten heeft de minister het daartegen door appellanten gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 28 maart 2007, verzonden op 29 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats-'s-Hertogenbosch, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 26 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 10 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R.J.R. Hazen, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

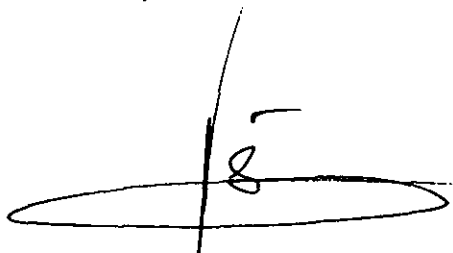
w.g. Hazen
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 augustus 2007

513.

Verzonden: 24 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke and a vertical stroke, and a smaller 'S' or 'Z' shape to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

II

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE, zittinghoudende te 's-HERTOGENBOSCH

Sector bestuursrecht

Zaaknummers: AWB 05/32690
AWB 05/32691
AWB 05/32689

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 28 maart 2007

inzake

, eiseres 1 en haar echtgenoot
eiser, alsmede hun meerderjarige dochter
eiseres 2,
geboren op respectievelijk
nationaliteit: Sri Lankaanse,
verblijvende te
tezamen te noemen eisers,
gemachtigde mr. F.J.M. Schonkeren,

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. P. van Zijl.

Procesverloop

Bij afzonderlijke besluiten van 24 maart 2005 heeft verweerder de onderscheiden aanvragen van eisers tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, met als doel: "medische behandeling" respectievelijk "verblijf bij gedurende haar medische behandeling", afgewezen wegens het ontbreken van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv). Tegen die besluiten hebben eisers bezwaar gemaakt.

Bij afzonderlijke, ongedateerde, besluiten, bekend gemaakt aan eisers op 29 juni 2005, heeft verweerder de bezwaren van eisers ongegrond verklaard.

Tegen die besluiten hebben eisers beroep ingesteld.

Tevens hebben eisers de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen die er (thans) toe strekt dat uitzetting van eisers achterwege wordt gelaten totdat uitspraak zal zijn gedaan op hun beroepen. De verzoeken zijn geregistreerd onder de nummers AWB 05/15571, 05/15570 en 05/31839.

De beroepen en de verzoeken zijn behandeld ter zitting van 31 maart 2006, waar eisers zijn verschenen in persoon, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Nadien heeft de rechtbank het onderzoek heropend en aan D. Kok, psychiater te Utrecht, verzocht ten aanzien van eiseres een deskundigenrapport uit te brengen. Op 22 juni 2006 heeft de heer Kok zijn verslag van 16 juni 2006 aan de rechtbank doen toekomen.

Partijen zijn in de gelegenheid gesteld op het genoemde rapport van 16 juni 2006 te reageren, van welke gelegenheid partijen gebruik hebben gemaakt. De heer Kok heeft vervolgens zijn commentaar op deze reacties gegeven.

De gemachtigde van verweerder heeft desgevraagd geen toestemming verleend voor het achterwege laten van een nader onderzoek ter zitting.

De beroepen en de verzoeken zijn wederom behandeld ter zitting van, waar eisers zijn verschenen in persoon, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. De rechtbank merkt vooraf op dat eiseres 1 een verblijfsvergunning heeft aangevraagd voor medische behandeling. De aangevraagde verblijfsvergunningen van eiser en eiseres 2 met als doel: "verblijf bij eiseres 1 gedurende haar medische behandeling", zijn inhoudelijk geheel van de aanvraag van eiseres 1 afhankelijk.
2. Aan de orde is de vraag of de besluiten, welke op 29 juni 2005 zijn bekend gemaakt, in rechte stand kunnen houden.
3. Verweerder heeft zich – kort gezegd – met betrekking tot eiser en eiseres 1 op het standpunt gesteld dat zij niet in aanmerking komen voor vrijstelling van het mvv-verciste. Daarbij heeft verweerder zich, voor wat betreft eiseres 1, in overwegende mate gebaseerd op het advies van het Bureau Medische Advisering van 16 maart 2005 (hierna: het BMA-advies). Met betrekking tot eiseres 2 heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat, nu haar moeder niet in het bezit is gesteld van de gevraagde verblijfsvergunning, aan haar de gevraagde (afhankelijke) verblijfsvergunning niet verleend kan worden.
4. Eiseres 1 en eiser hebben zich in beroep op het standpunt gesteld dat het mvv-vereiste aan hen niet kan worden tegengeworpen, aangezien van hen, gelet op hun gezondheidstoestand, niet kan worden gevergd dat zij vanuit Nederland naar Sri Lanka reizen om aldaar een mvv aan te vragen en de behandeling daarvan af te wachten. Verder zijn er volgens eiseres 1 voor haar geen adequate behandelmogelijkheden in Sri Lanka, nu blijkens een brief van het GGZ van 26 juli 2005 een confrontatie met het land van herkomst gecontraïndiceerd is. Volgens eiseres 1 zal er een medische noodsituatie optreden in Sri Lanka. Voorts hebben eiseres 1 en eiser zich op het standpunt gesteld dat sprake is van een bijzondere hardheid, nu zij van hun dochter zullen worden gescheiden, omdat zij wel maar hun dochter niet het mvv-vereiste hebben tegengeworpen gekregen.
5. De rechtbank overweegt als volgt.
6. Op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 worden afgewezen indien de vreemdeling niet

beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

7. Op grond van artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) wordt de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.

8. In artikel 17 van de Vw 2000 en in artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000 is een aantal categorieën vreemdelingen genoemd die zijn vrijgesteld van het vereiste bezit van een mvv. Daarnaast is in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 bepaald dat Onze Minister het eerste lid van dit artikel buiten toepassing kan laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

9. Onbetwist is dat eiseres 1 en eiser ten tijde van hun aanvragen niet in het bezit waren van een geldige mvv. Gesteld noch gebleken is voorts dat zij behoren tot één van de categorieën vreemdelingen die ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder a, b, en d tot en met g, van de Vw 2000, dan wel artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000, van het mvv-vereiste zijn vrijgesteld.

10. Op grond van het bepaalde in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, wordt een vreemdeling voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen, vrijgesteld van het mvv-vereiste.

11. Verweerder heeft zich, voor wat betreft eiser, op het standpunt gesteld dat hij reeds niet in aanmerking komt voor deze vrijstellingsgrond omdat hij, ondanks de hem geboden gelegenheid daartoe, geen medische verklaring ter onderbouwing van deze stelling heeft overgelegd. Voor wat betreft eiseres 1 heeft verweerder zich, onder verwijzing naar het BMA-advies van 16 maart 2005, op het standpunt gesteld dat zij in staat moet worden geacht naar Sri Lanka te kunnen reizen en de behandeling van de mvv-aanvraag aldaar af te wachten. In het BMA-advies is aangegeven dat eiseres 1 klachten heeft van psychische aard in het kader van een Posttraumatische stress stoornis (PTSS) en een depressieve stoornis. Daarnaast zijn er suïcidale gedachten. Tevens heeft eiseres 1 enkele klachten van lichamelijke aard. Voor haar psychische klachten staat zij onder behandeling van de GGZ BuitenAmstel, welke behandeling vooralsnog bestaan uit tweewekelijkse gesprekken, die steunend en structurerend van aard zijn. Daarnaast wordt eiseres 1 behandeld met medicatie. De BMA-arts verwacht niet dat de behandeling blijvend van aard zal zijn, maar kan de exacte behandelingsduur moeilijk inschatten. Psychiatrische stoornissen zoals een depressie en PTSS worden blijkens het BMA-advies in Sri Lanka behandeld in een viertal met name genoemde ziekenhuizen in Colombo. Behandeling met psychofarmaca is beschikbaar. Volgens de BMA-arts zullen bij het achterwege blijven van behandeling bij eiseres 1 de klachten mogelijk kunnen toenemen, maar hij heeft geen aanwijzingen dat in het verleden van eiseres 1 sprake is geweest van een ernstige psychiatrische crisis (zoals tentamen suïcide, opname of psychose), noch heeft hij aanwijzingen dat hiervan thans sprake is. Derhalve verwacht hij geen medische noodsituatie op korte termijn. Tot slot heeft de BMA-arts op de vraag, of eiseres 1, gezien haar klachten, kan reizen, geantwoord dat hij geen aanwijzingen had dat eiseres 1 in fysiek opzicht niet zou kunnen reizen. In geval van reizen naar het land van herkomst dient zij wel over haar medicatie te kunnen beschikken en dient er te worden gezorgd voor een goede schriftelijke medische overdracht.

12. In beroep is namens eiseres een verklaring overgelegd van psycholoog Van Beek van 26 juli 2005, waarin deze verklaart dat een confrontatie met Sri Lanka op dit moment gecontraïndiceerd is.

13. De rechtbank heeft zich ten behoeve van haar oordeelsvorming, gelet op de tegengestelde medische standpunten met betrekking tot eiseres 1, willen laten adviseren door een onafhankelijke deskundige, zoals bedoeld in artikel 8:47, eerste lid van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) en heeft daartoe op 5 april 2006 het onderzoek heropend. Echter, gelet op de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 25 juli 2006 in een soortgelijke zaak (JV 2006, 351), had de rechtbank in het onderhavige geval daartoe geen aanleiding mogen zien. Daarbij is van belang dat eiseres 1 in bezwaar geen informatie heeft overgelegd, zoals een advies van een onafhankelijk deskundige dat de conclusie van de arts van het BMA gemotiveerd weerspreekt, die concrete aanknopingspunten bevat om aan de juistheid en volledigheid van het BMA-advies op dit punt te twijfelen, zodat er voor verweerder in zoverre ook geen aanleiding bestond om de besluiten van 24 maart 2005 in bezwaar niet te handhaven. De door eiseres 1 in beroep overgelegde brief van de psycholoog L. van Beek, verbonden aan het GGZ BuitenAmstel, van 26 juli 2005, kan hierin geen verandering brengen. Voor zover deze brief moet worden aangemerkt als nadere onderbouwing van een eerder ingenomen standpunt biedt genoemde brief geen wezenlijk nieuwe of andere gezichtspunten ten opzichte van de eerder door eiseres 1 ingebracht informatie uit de behandelende sector, welke informatie reeds door het BMA bij de totstandkoming van het advies van 16 maart 2007 was betrokken.

14. Gelet op voornoemde uitspraak van de Afdeling kan het op verzoek van de rechtbank uitgebrachte rapport van psychiater D. Kok van d.d. 16 juni 2006, bij nader inzien, niet bij de beoordeling van de onderhavige beroepen worden betrokken en dient, bij het ontbreken van concrete aanknopingspunten voor het tegendeel, van de juistheid en de volledigheid van het BMA-advies van 16 maart 2006 te worden uitgegaan.

15. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich op grond van het BMA-advies van 16 maart 2005, terecht op het standpunt gesteld dat eiseres 1 in staat moet worden geacht naar het land van herkomst te reizen om aldaar de behandeling van haar mvv-aanvraag af te wachten. Uit het BMA-advies valt op te maken dat de brief van 8 februari 2005 van het GGZ BovenAmstel, over het suïciderisico bij toenemende klachten, bij de beoordeling is betrokken. Op grond van de conclusie van de BMA-arts dat hij geen aanwijzingen heeft dat eiseres 1 in fysiek opzicht niet zou kunnen reizen, kan naar het oordeel van de rechtbank, anders dan de gemachtigde van eiseres heeft gedaan, niet worden gesteld dat eiseres in psychisch opzicht niet in staat zou zijn te reizen. Immers, direct aansluitend aan de zojuist vermelde conclusie van de BMA-arts staat in het BMA-advies dat eiseres 1 met het oog op het reizen naar haar land van herkomst over haar medicatie moet kunnen beschikken en er voor een goede schriftelijke medische overdracht dient te worden gezorgd, hetgeen, gelet op de correcte vermelding van de klachten in het BMA-advies bezwaarlijk anders kan worden opgevat dan als met name betrekking hebbend op de psychische klachten van eiseres.

16. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich, voor wat betreft eiseres 1, op basis van het BMA-advies eveneens terecht op het standpunt gesteld dat geen sprake is van een medische noodsituatie. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat verweerder zich in beginsel op het BMA-advies, als deskundigenbericht, mag verlaten. Dat de behandelaren van eiseres met het BMA van mening verschillen over de uit de gegevens getrokken conclusies leidt niet tot de conclusie dat het BMA-advies onzorgvuldig of onvolledig is geweest en

verweerder daar niet op af zou mogen gaan (Afdelingsuitspraak van 2 november 2005, JV 2005, 473). Eiseres 1 moet derhalve in staat worden geacht om de behandeling van een door haar in te dienen mvv-aanvraag in het land van herkomst af te wachten.

17. Gelet op het voorgaande heeft verweerder in redelijkheid kunnen concluderen dat het beroep van eiseres 1 en eiser op vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, niet kan slagen.

18. Rest de vraag of het vasthouden van verweerder aan het vereiste mvv-bezit zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard, als bedoeld in artikel 3.71, vierde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000), de zogenaamde hardheidsclausule.

19. De rechtbank stelt voorop dat uit de wetsgeschiedenis blijkt dat zij zich terughoudend dient op te stellen bij de toetsing aan artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000, waarbij zij aantekent dat de reikwijdte van dit artikellid uiterst beperkt is. Een beroep op de in dit artikellid genoemde onbillijkheid wordt in beginsel slechts in zeer uitzonderlijke en individuele gevallen gehonoreerd.

20. Eiseres 1 en eiser hebben in dit verband aangevoerd dat zij van hun dochttertje zullen worden gescheiden nu zij wel het mvv-vereiste tegen geworpen hebben gekregen en hun dochttertje niet. De aanvraag van hun dochttertje is afgewezen vanwege het afhankelijk karakter van haar aanvraag van dat van de aanvraag van haar moeder. Naar het oordeel van de rechtbank levert dit geen onbillijkheid van overwegende aard op, nu eiseres 1 en eiser het, gelet op de minderjarigheid van eiseres 2, zelf in de hand hebben of zij van eiseres 2 zullen worden gescheiden gedurende de mvv-procedure in hun land van herkomst. Derhalve heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat geen sprake is van omstandigheden die een onbillijkheid van overwegende aard met zich meebrengen, als bedoeld in artikel 3.71, vierde lid van het Vb 2000.

21. Verweerder heeft derhalve in redelijkheid vastgehouden aan het vereiste bezit van een geldige mvv voor eiseres 1 en eiser.

22. Ten aanzien van de grief van eisers dat zij ten onrechte niet op hun bezwaren zijn gehoord, overweegt de rechtbank als volgt. Nu uit hetgeen in het bezwaarschrift is aangevoerd, beoordeeld in samenhang met hetgeen in eerste instantie namens eisers is aangevoerd en met de motivering van de primaire beslissingen zelf, reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie, heeft verweerder, naar het oordeel van de rechtbank, de bezwaarschriften terecht kennelijk ongegrond verklaard. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat het onderhavige geschil betrekking heeft op een zuiver medische kwestie, zodat het horen van eisers zelf daarover geen wezenlijk toegevoegde waarde heeft. Mitsdien was er ingevolge artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb, geen wettelijke hoorplicht, zodat daarvan kon worden afgezien.

23. Hetgeen overigens door eisers is aangevoerd, heeft de rechtbank niet tot een andere conclusie kunnen leiden.

24. De beroepen zijn derhalve ongegrond.

AWB 05/32690
AWB 05/32691
AWB 05/32689

25. Gelet op het afhankelijk karakter van de aanvraag van eiseres 2 geldt het voorgaande ook ten aanzien van haar.

26. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

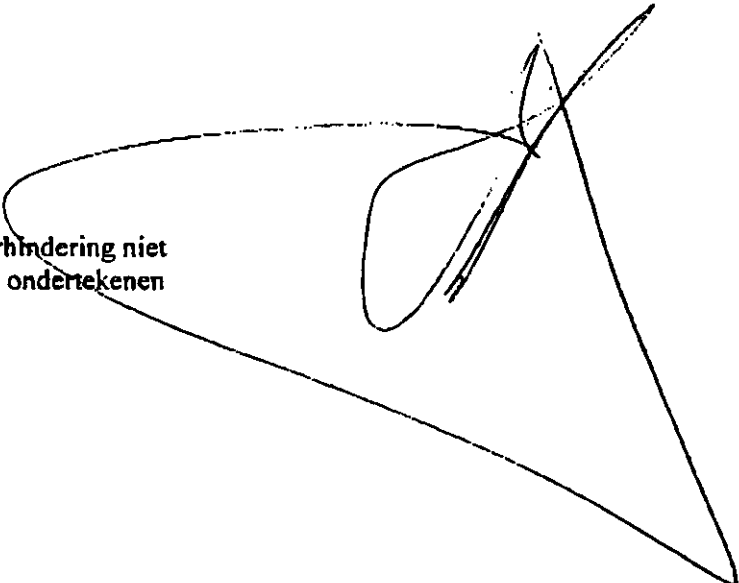
26. Beslist wordt als volgt.

Beslissing
De rechtbank,

verklaart de beroepen ongegrond.

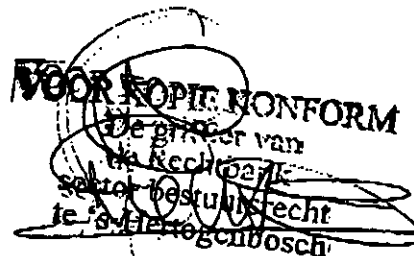
Aldus gedaan door mr. A.B.M. Hent in tegenwoordigheid van mr. P.M. de Kruif als griffier en in het openbaar uitgesproken op 28 maart 2007.

De griffier is wegens verhindering niet in staat deze uitspraak te ondertekenen

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Ruud van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: **29 MAART 2007**

Smidspad 31
5046 JA Tilburg
Telefoon
013-5335472
Fax
013-5335508

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
26 APR 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Tilburg, 26 april 2007
Inzake: hoger beroep regulier van
IND-dossiernummer: 9907-12-2171

HOGER BEROEPSCHRIFT

Edelgrootachtbare Heer of Vrouwe,

Middels dit hoger beroepschrift wordt namens de heer (betrokkene 1), mevrouw (betrokkene 2) en hun dochter (betrokkene 3), geboren resp. op 1
allen van Srilankaanse nationaliteit, hoger beroep ingesteld tegen de uitspraak van de
Rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, d.d. 28 maart 2007
(procedurenummers Awb 05/32690; 05/32691; 05/32689).

Betrokkenen hebben mij bepaaldelijk gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep. Zij
kiezen domicilie op mijn kantooradres.

Bijgaand treft u aan een kopie van de bestreden uitspraak, welke op 29 maart 2007 door de
Rechtbank aan mij per aangetekende post is verzonden.

In de bestreden uitspraak worden de namens betrokkenen ingestelde beroepen tegen de be-
schikkingen van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie d.d. 29 juni 2005, waarbij
de bezwaarschriften gericht tegen de afwijzing van de aanvragen tot het verlenen van een
verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd ongegrond worden verklaard, ongegrond
verklaard.

Betrokkenen kunnen zich in de bestreden uitspraak niet vinden en voeren daartegen de volgen-
de grieven aan.

Grief 1: Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat het op verzoek van de Rechtbank uitgebrachte rapport van psychiater D. Kok d.d. 16 juni 2006 niet bij de beoordeling van de heropen kan worden betrokken. Voorts heeft de Rechtbank ten onrechte overwogen dat bij het ontbreken van concrete aanknopingspunten voor het tegendeel van de juistheid en volledigheid van het BMA-advies d.d. 16 maart 2005 dient te worden uitgegaan. In dit verband heeft de Rechtbank eveneens ten onrechte overwogen dat de brief van psycholoog L. van Beek d.d. 26 juli 2005 niet als een concreet aanknopingspunt kan worden beschouwd.

Deze grief richt zich tegen de rechtsoverwegingen 13 en 14 van de bestreden uitspraak.

Betrokkenen stellen zich op het standpunt dat de Rechtbank heeft miskend dat het BMA-advies d.d. 16 maart 2005 voor wat betreft de psychische problematiek van betrokkene 2 is gebaseerd op door de psychiaters B. Martin en E.J. Stam verstrekte informatie. Het medisch oordeel van L. van Beek betreft derhalve een niet bij de totstandkoming van het BMA-advies betrokken deskundig oordeel van een onpartijdige derde.

De omstandigheid dat de inhoud van de medische verklaring van L. van Beek grotendeels overeenstemt met de verklaringen van B. Martin en E.J. Stam betekent niet dat de medische verklaring van L. van Beek geen concreet aanknopingspunt voor de onjuistheid en onvolledigheid van het BMA-advies kan zijn. Kennelijk was L. van Beek het inhoudelijk eens met het oordeel van de genoemde behandelaars, hetgeen eens te meer een concreet aanknopingspunt is.

Betrokkenen stellen zich op het standpunt dat de Rechtbank eveneens heeft miskend dat het rapport van D. Kok d.d. 16 juni 2006 een concreet aanknopingspunt oplevert voor de onjuistheid en onvolledigheid van het BMA-advies. Gelet op de medische verklaring van L. van Beek, die het oordeel van de behandelaars steunde, bestond er wel degelijk aanleiding voor de Rechtbank om een nader medisch onderzoek te gelasten.

Ook indien uw Afdeling het voorgaande niet volgt kunnen de bestreden rechtsoverwegingen geen stand houden. Betrokkenen stellen zich namelijk op het standpunt dat nu namens hen bij schrijven van 17 juli 2006 (aan de Rechtbank) inhoudelijk is gereageerd op het rapport van D. Kok dit rapport deel uitmaakt van het procesdossier. Betrokkenen stellen dan ook dat gelet op hun inhoudelijke standpunt omtrent het rapport van D. Kok het betreffende rapport als zijnde door hen ingebracht had dienen te worden beschouwd.

Betrokkenen wijzen erop dat ook D. Kok een deskundige onpartijdige derde is, die in zijn rapport het standpunt van de behandelaars heeft ondersteund. De Rechtbank had het rapport van D. Kok dan ook niet buiten beschouwing mogen laten.

Gelet op het voorgaande had de Rechtbank niet tot het oordeel mogen komen dat van de juistheid en volledigheid van het BMA-advies kon worden uitgegaan.

Grief 2: Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat verweerder zich op grond van het BMA-advies op het standpunt heeft mogen stellen dat betrokkene 2 in staat moet worden geacht naar het land van herkomst te reizen om aldaar de behandeling van de mvv-aanvraag af te wachten.

Deze grief richt zich tegen rechtsoverweging 15 van de bestreden uitspraak.

Betrokkenen wijzen om te beginnen naar hetgeen ter toelichting op grief 1 is opgemerkt en concluderen daaruit dat er concrete aanknopingspunten zijn voor de onjuistheid en onvolledigheid van het BMA-advies. Deswege mocht verweerder zijn beschikkingen niet louter baseren op het BMA-advies.

Betrokkenen stellen echter dat ook indien van de juistheid van het BMA-advies dient te worden uitgegaan hieruit niet kan worden afgeleid dat betrokkene 2 in staat is om te reizen. Betrokkenen stellen in dit verband dat de expliciete aanduiding in het BMA-advies dat betrokkene 2 in fysiek opzicht kan reizen erop duidt dat de psychische implicaties van een terugreis niet zijn onderzocht. Dat in het BMA-advies staat vermeld dat betrokkene 2 tijdens de reis dient te beschikken over haar medicatie is dusdanig algemeen geformuleerd (zij gebruikt ook medicatie voor fysieke aandoeningen) dat hieruit niet valt af te leiden dat de psychische toestand voldoende is meegewogen.

De Rechtbank heeft het voorgaande miskend en had derhalve niet tot de bestreden rechtsoverweging kunnen komen.

Grief 3: Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat verweerder zich op basis van het BMA-advies terecht op het standpunt heeft gesteld dat geen sprake is van een medische noodsituatie.

Deze grief richt zich tegen rechtsoverweging 16 van de bestreden uitspraak.

Betrokkenen wijzen om te beginnen naar hetgeen ter toelichting op grief 1 is opgemerkt en concluderen daaruit dat er concrete aanknopingspunten zijn voor de onjuistheid en onvolledigheid van het BMA-advies. Deswege mocht verweerder zijn beschikkingen niet louter baseren op het BMA-advies.

Betrokkenen stellen echter dat het BMA-advies terzake niet inzichtelijk en deugdelijk is gemotiveerd. Uit het BMA-advies blijkt immers dat geen sprake is van een medische noodsituatie, omdat er in het verleden geen sprake is geweest van een ernstige psychiatrische crisis. Daarmee heeft het BMA onvoldoende rekening gehouden met de omstandigheid dat betrokkene 2 niet eerder is uitgezet en de daadwerkelijke uitzetting mogelijk wel (althans volgens de behandelaars) tot een ernstige psychiatrische crisis zal leiden. Het oordeel van het BMA is derhalve louter gebaseerd op ervaringen in het verleden, hetgeen een ondeugdelijke motivering

is.

De Rechtbank heeft het voorgaande miskend en had derhalve niet tot de bestreden rechtsoverweging kunnen komen.

Grief 4: Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat verweerder het mogen concluderen dat het beroep van betrokkenen 1 en 2 op art. 17 lid 1 sub c Vw niet kan slagen en dat verweerder in redelijkheid heeft vastgehouden aan het vereiste bezit van een geldige mvv voor betrokkenen 1 en 2.

Deze grief richt zich tegen de rechtsoverwegingen 17 en 21 van de bestreden uitspraak.

Gelet op hetgeen ter toelichting op de grieven 1 t/m 3 is aangevoerd kunnen de bestreden rechtsoverwegingen geen stand houden.

Grief 5: Ten onrechte heeft de Rechtbank de beroepen ongegrond verklaard en nagelaten te beschikkingen d.d. 29 juni 2005 te vernietigen.

Aangezien de grieven 1 t/m 4 doel treffen had de Rechtbank de beroepen gegrond dienen te verklaren en de aangevallen beschikkingen dienen te vernietigen.

MET CONCLUSIE:

Betrokkenen verzoeken de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State de bestreden uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, d.d. 28 maart 2007 te vernietigen en, opnieuw rechtdoende, de op 19 juli 2005 ingediende beroepen gegrond te verklaren en de beschikkingen van 29 juni 2005 te vernietigen.

F.J.M. Schonkeren
gemachtigde